

DE FEBBLA

'Mijn dochter zei ooit: zo hard als jij hebt moeten werken in die kakwereld, dat zou ik nooit willen'

Het adagium *Virtus nobilitat* is vervangen door een nieuw devies: *vrije tijd adelt!* Maar geldt dat ook voor de advocatuur en de rechterlijke macht? Over de zoektocht naar het evenwicht tussen werk en vrije tijd.

Martine Goosens
freelance journalist

Mr. Eric Vilé (56), partner bij CMS Derks Star Busman in Utrecht is getrouwd met Henriëtte Vilé en heeft twee dochters: Marjolein (29) en Catelijne (25).

Woensdagavond 20.15 uur thuis bij Vilé in Bunnik: 'ik zit nog aan de borrel. Wij eten altijd laat. Henriëtte heeft ook vier volle werkdagen als medisch analiste in het Academisch Ziekenhuis in Utrecht en sinds de kinderen het huis uit zijn hebben wij 's avonds de tijd aan onszelf. Vroeger was dat wel anders. Vooral in de jaren voordat ik partner werd en de eerste vijf à zes jaar daarna heb ik enorm hard gewerkt, ook 's avonds en in de weekenden was ik nauwelijks thuis. Ik wilde kost wat kost partner worden en toen het eenmaal zover was wilde ik bewijzen dat ik het waard was. Die

Foto's:

tomeloze ambitie heeft veel tijd en energie gekost, juist in de periode waarin de kinderen klein waren.

Twee keer is het me overkomen dat ik zoveel werkte dat ik over mijn grenzen ging. Slapeloze nachten en verlies van concentratie waren het gevolg. Ik merkte dat ik minder graag naar kantoor ging en als ik er zat kwam er weinig uit mijn handen. Daar lag ik dan weer wakker van. Om de cirkel te doorbreken heb ik gas terug moeten nemen. Twee keer ben ik vol op de rem gaan staan. Ik heb daarvan geleerd, ik herken de symptomen in zo'n vroeg stadium dat het me niet nog eens zal gebeuren. Een stapje terug zou ik overigens best willen, vier dagen werken klinkt aantrekkelijk, maar ik kan niet aangeven waarom ik het

ALS A N S

niet doe. Dat geen compagnon bij ons deeltijd werkt speelt misschien een rol, maar wat het fulltime werken voor mij vooral betekent is dat ik mijn werk bijzonder leuk vind. Ik heb nog steeds de ambitie om vol mee te draaien en zolang ik lekker in mijn vel zit en geniet, ga ik door.

Eigenlijk is er in de ruim dertig jaar dat ik advocaat ben weinig veranderd, ook nu zie ik de jongeren met partnerambitie vreselijk hard werken om hun doel te bereiken. Ze zuchten wel eens, maar desondanks gaan ze evenals ik vroeger toch gewoon door. Vrouwen dreigen vaker af te knappen; zij dragen naast verantwoordelijkheden op kantoor meestal ook de zorg voor de organisatie thuis. Sommige medewerkers die te veel hooi op hun

vork nemen spreek ik toe. Ik vertel ze dat partnership ook haalbaar is met minder stress en declarabele uren, maar de ambitie weegt net als bij mijzelf in die jaren veel zwaarder dan de wil om te luisteren en het rustiger aan te doen. Van het beeld dat jonge mensen meer belang hechten aan vrije tijd zie ik bij ons op kantoor vrij weinig terug.

De laatste jaren probeer ik het iets rustiger aan te doen. Ik streef naar ongeveer 8 declarabele uren per dag tijdens kantooruren, waarbij mijn werkdag iets vroeger begint. Ik sta vroeg op en zit rond 7.45 uur achter mijn bureau. Tot een uur of negen is het dan stil op kantoor en word ik niet door cliënten lastiggevallen. Die anderhalf uur werk ik uiterst geconcentreerd en besteed ik dus zeer effectief. Die extra tijd heb ik nodig om tijdig naar huis te gaan en toch te voldoen aan de norm. Ik leef – meer dan bijvoorbeeld 10 jaar geleden, dat is wél veranderd – in declarabele uren en budgetten en alhoewel ik inmiddels de ervaring en rust heb om daar goed mee om te gaan, veroorzaakt dat wel de nodige stress. Daarom vind ik het belangrijk om op gezette tijden te ontladen. Ik woon zo dicht bij kantoor dat ik binnen vijf minuten thuis ben. Dat was vooral toen de kinderen klein waren ideaal. Tussen de middag kon ik thuis met ze lunchen, maar het nadeel is dat je nauwelijks gelegenheid hebt om afstand te nemen. Als ik thuis ben dreunt mijn werk nog na in mijn hoofd. Een goede manier om te ontladen is een bezoek aan het Concertgebouw of de Kleine Komedie in Amsterdam. Ik

hou van muziek, toneel, cabaret en theater, vormen van ontspanning die ervoor zorgen dat de drukte in mijn hoofd verdwijnt. Daarnaast hou ik van sport, ik ben jarenlang bestuurslid en secretaris geweest van de sectie betaald voetbal van de KNVB. Ook mijn advocatenpraktijk staat in het teken van sport, mijn specialisatie is sportrecht. Ik hockey met een veteranenteam van Kampong en speel af en toe op zaterdagmorgen golf. Omdat we geregeld al op vrijdagavond afreizen naar ons huis in Friesland en pas op zondagavond terugkeren, schiet dat golfen er steeds vaker bij in. In plaats daarvan zeil ik met onze Randmeer. Verder lees ik veel moderne Nederlandse literatuur, vooral debutanten. Jeroen Brouwers is mijn favoriet.

Als ik terugkijk had ik toen de kinderen klein waren een intensievere vaderrol willen vervullen. Hun dagelijks leventje heb ik af en toe wel een beetje gemist. Mijn jongste dochter is ook advocaat geworden, maar mijn oudste dochter zei na haar rechtenstudie: 'Zo hard als jij hebt moeten werken in die kakwereld, dat zou ik nooit willen'. Hectische jaren zonder veel tijd voor je gezin horen nu eenmaal bij het advocatenvak en een bepaald niveau van praktijkbeoefening, maar ik vind de keuze van mijn oudste dochter voor het bedrijfsleven zeer begrijpelijk. Inmiddels is mijn leven in rustiger vaarwater terechtgekomen, overigens zonder dat ik daar bewust naartoe heb gewerkt. De juiste balans is eigenlijk als vanzelf ontstaan.' ■